

atesos degudament, paguen més bé el servei mèdic; a més no tenen despeses generals, i tot el que cobren de quotes sol repartir-se entre els seus metges. Són menys humiliants que les anteriors, i en elles generalment el metge és més respectat. No té altre inconvenient que la vàlua professional del metge està exposada a ésser discutida en plena Junta general, pel sol fet que un soci degut a un judici particular i profà llanci la suficiència del metge en mig del saló de Juntes perquè sigui criticat per als socis i generalment sense la presència de l'interessat per a defensar-se; el qual inconvenient no té res d'insignificant des del punt d'albir de la dignitat professional.

a) *Mancomunitats de metges.*—Diversos metges de distintes especialitats es reuneixen, funden una entitat d'assegurança mèdica, destinen una fracció a despeses generals i reparteixen la resta en tants per cent prèviament acordat entre ells. Allí no hi ha burgès, tots ho són; no hi ha subordinats, tots ho són. Seria l'entitat ideal si els preus creats per la competència no obligues-

sin a cobrar unes quotes irrisòries comparades amb el que es dona amb elles a l'individu assegurat.

Manera de solucionar el conflicte que s'apro-pa.—Els sindicats de metges, collegis oficials i entitats similars haurien d'instaurar una tarifa d'allò que han de cobrar els metges per als serveis prestats a aquestes entitats, tal com ja es féu en altre temps amb les companyies d'assegurances d'accidents, demanant als poders públics el dret de sanció sobre el company que no les complís com a tarifa mínima. Llavors les entitats es veurien obligades a emmotllar les seves quotes a les despeses que les tarifes exigissin, la qual cosa portaria com a resultat immediat el que només estarien associades aquelles famílies i individus que realment no poden sufragar de cop tots els dispendis d'una malaltia no es donaria el cas d'ara que es veu en moltes famílies mitjanament acomodades, les quals llancen en disbauxes i luxe allò que neguen al seu metge emparant-se tota la protecció inadequada per a ells d'entitats d'assegurança d'assistència mèdica.

La faula de la hipòfisi i del progrés de la civilització¹

Un famós psicòleg sotmeté als seus oients, en finalitzar un cicle de conferències sobre "El destí de l'home", a un curt interrogatori:

"Mr. Smith, digué, citeu-me, us ho prego, un exemple frapant del sacrifici fet en les seves supersticions pels extremadament cultes grecs."

"Els grecs—respongué Mr. Smith—tenien l'estupenda creença de què el seti de les funcions vitals estava en el fetge."

"Molt bé—digué el Professor—. I per quin motiu els antropòfags papues devoren amb delectació els cors dels seus enemics retuts, Miss Jone?"

"Perquè els papues creuen innocentment, que el centre de la vida està en el cor"—va opinar Miss Jone.

"I els dolicochukchis del Nord de Sibèria, Mrs. White?"

"Hi ha allí dos clans—respongué Mr. White—. El primer fonamenta els seus rites sobre el dogma de què el seti de la vida és la melsa, mentre l'altre clan creu que està basada la vida en el pàncreas."

"Magnífic—asseverà el professor—; i si nosaltres adrecem una escrutadora mirada en temps i espai per

tots els àmbits del món, quins altres exemples de semblants tenebres espirituals trobem?"

"Els Zeugmas de Ceilan tenen al melic per la fortalesa de la vida—contestà Mr. Thompson—; els leucodendrons del Nord d' Austràlia veneren els ronyons; els Mbumbuis del desert de Kalabar creuen que el principi de la vida està contingut en la bilis."

"Certament estupende—digué el psicòleg—. Els errors del pensament humà han transcorregut sempre pels mateixos viarans, amb tot i els penosos intents d'avenc. I quina és la veritat sobre aquest punt tan important, Mr. Green?"

"La veritat està, com hem demostrat a bastament—respongué Mr. Green—en què l'esdevenidor de l'home està dirigit per les glàndules de secreció interna. Tan bell punt dominarem completament les secrecions de la hipòfisi i tiroides, tindrem, sense dubte, a la nostra mà, el poder determinar anticipadament el sexe de l'infant en néixer, elevar la talla mitjana de l'home per sobre de 185 cm., eliminar al budell cec, obligar a una revisió els límits de la Silèsia. Podrem també fer desaparèixer el pauperisme i la criminalitat i tenir per innecessària la Societat de les Nacions; podrem determinar quin és la cigarreta més tolerable, assegurar l'esdevenidor de la humanitat i la felicitat de tots els homes."

¹ «The Medical Times», de Nova York. Agost 1929